

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4831/2021
28.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Ђокић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, Секретаријата за привреду Градске управе Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6182/20 од 03.12.2020. године, у седници одржаној дана 28.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6182/20 од 03.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 22170/16 од 06.02.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу по основу накнаде штете због изгубљене добити исплати 396.584,75 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 296.732,00 динара, са законском затезном каматом од 06.02.2020. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6182/20 од 03.12.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу накнаде штете због изгубљене добити исплати 396.584,75 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 199.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешен примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени, ни погрешне примене неке одредбе Закона о парничном поступку, са којих разлога нису основани наводи ревизије о постојању битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је 27.08.2004. године Секретаријату за привреду Града Београда поднео захтев за упис у регистар лица која обављају делатност ауто-такси превоза путника на територији Града Београда. Надлежни орган туженог је 13.02.2006. године донео решење којим је одбио захтев тужиоца применом члана 6. став 1. тачка 7. Одлуке о ауто-такси превозу објављене у „Службеном листу Града Београда“ бр. 29/05, са образложењем да нема слободног места за такси возило предвиђено Програмом потребе за такси превозом за текућу годину и тужилац је стављен на листу чекања. Тужилац је против наведеног решења изјавио жалбу, а након тога покренуо управни спор због непоступања по жалби у предвиђеном року. Тужилац је 20.04.2006. године поднео предлог ради измене коначног појединачног акта у смислу члана 57. Закона о поступку пред Уставним судом. Пресудом Окружног суда у Београду од 14.09.2006. године тужба тужиоца је уважена и наложено је Градском већу Града Београда да у року од 30 дана од дана пријема пресуде донесе решење по жалби тужиоца, која је поднета 31.03.2006. године против решења Секретаријата за привреду у предмету VIII ../04 од 13.02.2006. године. Како тужени и по захтеву тужиоца од 20.04.2006. године није поступао, тужилац је изјавио жалбу 12.09.2006. године, а након тога и поновни захтев за одлучивање по жалби. С обзиром да тужени није одлучио ни у накнадном року по жалби тужиоца, тужилац је поднео тужбу Окружном суду у Београду, који је пресудом од 22.07.2007. године тужбу тужиоца уважио и наложио Градском већу Града Београда да у року од 30 дана од дана пријема пресуде донесе решење по жалби тужиоца од 12.09.2006. године. Решењем Секретаријата за привреду Градске управе Града Београда од 13.03.2008. године утврђено је да се спајају поступци по захтеву тужиоца за измену појединачног акта од 20.04.2006. године и захтеву за обављање делатности ауто-такси превоза од 27.08.2004. године и тужиоцу је дата сагласност за обављање делатности ауто-такси превоза. Финансијским вештачењем је утврђено да изгубљена нето зарада тужиоца због немогућности обављања самосталне ауто-такси делатности у периоду од 16.03.2006. године до 16.04.2008. године износи 396.584,75 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима закључио да је због неправилног рада органа туженог Града Београда тужилац претрпео штету у виду изгубљене добити и усвојио захтев тужиоца.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца за накнаду штете, јер је закључио да је на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања првостепени суд погрешно применио материјално право.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца.

Чланом 172. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Постојање основа за накнаду штете условљава околност да је државни орган штету проузроковао незаконитим или неправилним радом. Под незаконитим радом службеног лица или органа правног лица, сматра се поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштањем да се закон, други прописи или општи акт примени, док се под неправилним радом подразумева чињење или нечињење противно уобичајеном прописаном начину обављања делатности, чиме се повређује право или интерес неког лица.

У време подношења захтева тужиоца за упис у регистар лица која обављају делатност ауто-такси превоза путника на територији Града Београда, услови за обављање ових делатности били су прописани Одлуком о ауто-такси превозу („Службени лист града Београда“, бр. 12/02, 5/03 и 14/04) којом је, између осталог, било прописано да физичко лице може обављати такси превоз као предузетник ако, поред општих услова утврђених законом, испуњава и услове утврђене одлуком, а то је да постоји слободно место за такси возило према Годишњем плану потребе, сходно члану 6. став 1. тачка 7. наведене одлуке. Пред Уставним судом био је покренут поступак за оцену уставности и законитости наведене Одлуке о ауто-такси превозу којом се ограничава број предузетника који могу обављати делатност превоза такси возила и у том поступку је одлуком Уставног суда У 53/04 од 29.09.2005. године, објављеној у „Службеном гласнику РС“ од 21.10.2005. године утврђено да спорне одредбе нису у сагласности са Уставом и законом. Након доношења наведене одлуке Уставног суда, ступила је на правну снагу нова Одлука о ауто-такси превозу путника на територији Града Београда („Службени лист Града Београда“ бр. 29/05), која није била предмет оцене Уставног суда, а којом је такође било прописано ограничење броја предузетника који могу обављати делатност и истовремено прелазним одредбама и то чланом 43. прописао да ће се поступци по пријави за упис у регистар за обављање такси превоза који је започет, а по коме није донето решење до почетка примене овог прописа, наставити по одредбама ове Одлуке.

Имајући у виду наведено, као и да је првостепена одлука туженог којом је одлучено о захтеву тужиоца донета 13.02.2006. године у складу са Законом о превозу путника у друмском саобраћају и тада важећом Одлуком о ауто-такси превозу („Службени лист Града Београда“ бр. 29/05), која није била предмет оцене Уставног суда, а којом је поново било прописано ограничење броја ауто-такси превозника и којом је било прописано да ће се поступци по пријави за упис у регистар за обављање такси превоза који је започет, а по коме није донето решење до почетка примене овог прописа, наставити по одредбама ове Одлуке, то Врховни касациони суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да је орган тужене, приликом доношења спорног решења поступао у складу са прописима важећим у време његовог доношења, због чега у радњама органа туженог нема неправилног, односно незаконитог поступања, па нема ни неправилног и незаконитог рада из члана 172. Закона о облигационим односима, као основа за накнаду штете. Наиме, одлучујући о захтеву тужиоца, органи туженог су применили прописе који су били на снази у време

доношења Одлуке о ауто-такси превозу која је ступила на снагу 28.12.2005. године, која није била предмет оцене Уставног суда, са којих разлога су неосновани наводи ревизије да су органи туженог поступали противно Уставу и члану 56. став 2. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања ценио и остале наводе ревизије тужиоца, али их није посебно образлагао, с обзиром да нису од утицаја на другачију одлуку.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**